

faa at sige enstemmig kom til det Resultat, at alle Sparekasser burde forene sig om ikke at give højere Rente end 4 pCt. Det var det Hovedpunkt, som de vedtog, det, som de lagde ganske særlig Vægt paa. Det var maasse særlig den Omstændighed, at nogle Sparekasser under de daværende Forhold havde troet, at det kunde være rigtigt at forhøje Renten, og den Omstændighed, at dette hidrog til, at andre Sparekasser befandt sig i Forlegenhed ligeoverfor denne Konkurrence og søgte sig fristede til ligeledes at forhøje Renten, medens de i og for sig ansaa det for lidet ønskeligt, det var, siger jeg, uden Tvivl netop denne Omstændighed, der væsentlig gav Anledning til, at dette Sparekassensøge blev sammenkaldt. Der var flere Sparekassbestyrere, som fandt, at det var af den højeste Vigtighed, at Sparekasserne forenede sig om en fælles Fremgangsmaade i denne Henseende, for at lægge Baand paa en Fremgangsmaade, som kunde blive farlig ikke blot for de paagældende Kasser selv, men ogsaa for alle de andre Kasser, som stode i lignende Forhold, og man enedes da ogsaa om dette Resultat, og jeg vilde anse det for i høj Grad beklageligt, om Rigsdagen ikke skulde ville følge Sparekassestyrelsens Mening i denne Henseende. I § 2 d omhandles Sparekassemidlernes Anbringelse. Med Hensyn hertil har Udvalget tilladt sig at stille forskellige Vindringsforslag. For det Første har man i Genhold til, hvad der udførlig blev udvirket under Sagens 1ste Behandling, og hvad jeg derfor ikke skal anse det nødvendigt i alt Fald nu at komme tilbage paa, anset det rigtigt at udelade den Bestemmelse, at det i Vedtægterne skulde slaas fast, hvor stor en Andel af enhver Sparekasses Midler der skulde anbringes i Børsapirer. Det er Noget, som efter Udvalgets Mening i den Grad maa være afhængigt af Forholdene til de forskellige Læder, at det ikke let vil være muligt i Vedtægten een Gang for Alle at fastslaa nogen Regel i denne Henseende. Hvad angaar Ublaas i faste Eiendomme, har Udvalget været aldeles enigt med Lovforslaget deri, at de Grundsætninger, der gjælde for Ublaas af Umyndiges Midler med Hensyn til Ublaasenes Størrelse i Forhold til Eiendommens Værdi, ogsaa bør gjælde med Hensyn til Sparekassemidlerne. Derimod har man ikke troet, at det vilde være hensigtsmæssigt at slaas fast, at der ikke skulde kunne anvendes nogen anden Maade til at vurdere Eiendommens Værdi end den, der nu ved Loven af 1869 er foreskrevet med Hensyn til Ublaas af Umyndiges Midler. Det er bekendt, at der er en Del Kreditinstituter, som ikke anse sig tilstrækkelig betryggede ved den Fremgangsmaade, der er foreskrevet i den af mig nævnte Lov, og som derfor, naar de laane Penge ud i faste Eiendomme, lade foretage en Vurdering af Eiendommene ved Taxationsmænd, der ere valgte

af dem selv, og det synes mig ikke at kunne misbilliges, men det maa vel tværtimod siges at være endogsaa ønskeligt, om de Sparekasser, som dertil have Leilighed, ville følge en lignende Fremgangsmaade; men i saa Fald maa det jo siges, at det kan blive til en Formalitet, som man helst maa søge undgaet, og som i alt Fald ikke bør slaas fast som nødvendig, ved Siden deraf at foretage den Taxation, der er foreskrevet i Loven af 1869. Jeg skal dertil endnu sige, at der er til Udvalget sket en Henvendelse fra nogle mindre Sparekasser, som ganske særlig have fremhævet dette Punkt i Loven med Hensyn til, at ved mindre Laan, ved Laan til Smaamænd, f. Ex. til Husmænd, hvor der maasse kun er Tale om et Par Hundrede Kroner, Laan, som ofte blive ydede af de mindre Sparekasser, og i hvis Udelse disse Kassers Virksomhed ofte fortrinsvis bestaar, kunne Beføstningerne ved en Taxation overensstemmende med Loven af 1869 undertiden blive aldeles usforholdsmæssige. Endvidere har Udvalget ment, ligeledes i Genhold til, hvad der blev fremhævet under Sagens 1ste Behandling, at den Bestemmelse, at der paa Laan i faste Eiendomme aarlig skulde afdrages mindst $\frac{1}{2}$ Procent med Tillæg af den derved besparede Rente, helst burde udgaa. Det er paa de af mig her nævnte Forandringer, at Vindringsforslaget under Nr. 8 gaar ud. — Under Nr. 9 har man foreslaaet, at der, efter at det er bestemt, hvilke Arter af offentlige Værdipapirer Sparekassemidlerne maa anbringes i, dog skulde gjøres den Undtagelse fra det absolute Forbud, der i Loven indeholdes imod at anbringe Midlerne i andre Papirer, at det med Indenrigsministeriets Samtykke skal kunne være tilladt at anbringe Midlerne ogsaa i andre Papirer. — Under Nr. 10 har Udvalget foreslaaet, at der skulde gives § 2 d. et Tillæg, der gaar ud paa, at Sparekassens Aktiver maa ikke befestes i andre Niemed end Optagelsen af midlertidige Laan til Opfyldelse af Kassens Forpligtelser, navnlig med Hensyn til Udvidelse af dens Laanvirksomhed. Dette er en Bestemmelse, der er foreslaaet af Sparekassekommissionen, og det er forekommet Udvalget, at det kunde være hensigtsmæssigt, at den blev optagen i Loven, thi det er utvivlsomt, at det er et Misbrug, der i tidligere Læder af og til har fundet Sted, at man har faaet Penge paa de Effekter, som vare anskaffede for Sparekassenternes Penge, ikke blot for at møde Udbrug af Indskudene, men for at give nye Laan, som man havde, om ikke forpligtet sig til, saa dog ment, at man ved de Forhaabninger, man i den Henseende havde vaakt, nødig vilde unddrage sig for at yde. Dette maa efter Udvalgets Mening, som i den Henseende er ganske enigt med Sparekassekommissionen, betragtes som en Misbrug, som der er god Grund til udtrykkelig at forbyde i Loven. — Efter Udvalgets Flertals Mening maa det ikke mindre anses